

Husets Folk skiltes igen og gik over til sit Arbeide, og efter sad Pastor Harms alene med sin Gæst. Han samtalede nu en Tid med hende om de for Menneskeanden vigtige Spørgsmål.

Då Frøken Fæ om sider rejste sig og rakte ham Haanden til Afsked, jagde hun:

"Dr. Pastor, naar De beder til Gud, glem ja ikke at tænke og faa mig i Deres Bon. Ved Gud om, at også jeg maa komme til den Tro, som er Deres Glæde og Styrke".

Harms lovede, at han ikke skulde glemme hende, og Frøken Fæ vendte tilbage til Hotellet, hvor hun boede.

Da det blev Aften, gif hun til Søns og kaldt i Søn, men efter nogle Timers Forløb vaagnede hun pludselig. Hun saa paa Urket, det var Midnat. Hun satte i sit Sæde en vidunderlig Træng til at tænde paa Gud. Hun havde hidtil ikke haft Skit at bede; men nu følte hun sig mægtig drevet dertil. Hun bad nu, ja godt hun kunde, og faldt derefter igen i Søn. Men efter nogen Tids Forløb vaagnede hun vænn og mærkede den samme Dragelse til Gud i sit Underste. Efter hun efter var faldet i Søn, vaagnede hun senere tredje Gang og havde det igen paa samme Maade. Da for den Tante gennem hendes Sæd: "Maafe Harms beder for dig". Da hun imidlertid tvivlede paa, at der virkelig kunde være en Forbindelse mellem den fromme Præst Bon (hvis han i det hele taget havde bedt for hende) og hendes gentagende Oplysninger og Dragelse til Gud, saa besluttede hun, idet hun noje indvredt sig af forskellige Klofsetet, da hun var vaagnet, at hun ved et nyt Besøg hos Harms vilde sege at slappe sig Bisbed i saa Henseende.

Næste Dag begav hun sig derfor over til Ludvig Harms. Hun blev venligt modtaget og rettede straks det Spørgsmål til ham: "Dr. Pastor, har De husket Deres Øste. Har De haaret mig frem i Bon til Gud?"

"Ja," svarede Harms.

"Undskyld," vedblev hun, "men sig mig: hvor mange Gange har De gjort det?"

"Tre," sagde det sorte Svar.

"Ov! ikke vred, om jeg endnu besværer Dem med et Spørgsmål: til hvilke Tider bad De for mig?"

Harms nævnedes nu Midnatstimen og to andre Klofsetet, som hun havde iagttaget paa sit Utr de tre Gange, hun var vaagnet og havde mæret den sterke indre Dragelse til Gud!

Nu var hendes Vantro brudt. Det stod klart for hende, at der findes en levende Gud, som hører de Bonner, der opnedes i Jesu Navn, og i den Erfaring, som var blevet hende til Del, saa him et vdmengende Bedis paa Kristi Evangeliums fuldværdige Sandhed. Og fra denne Stund blev hun en Kristi Discipel, som viede sit Liv til hans Tjeneste. Den forhen tvivlende og under Vordens Skifte og Daarfaber trællede Kvinde blev nu en levende Kristen, som i Troen paa Jesu Kristus fandt, hvad hun forgæves andet Steds havde fågt: Fred, Forsoning, et højt Maal for sit Liv, Saab, ja et levende Evighedsshaab.

Paa den Tid, da jeg gjorde hendes Bekendtskab, var der forløst mange Aar efter den her fortalte Begivenhed, der forvandlede hendes hele Liv. Ludvig Harms var da død (han døde 1865), og hun selv var blevet gammel. Men da hun kom til at tale om denne fin Omvendelseshistorie, saa flammmede der en vidunderlig Blid i hendes Øjne. Hænderne foldedes, og der hvildeste over hendes rynkede Ansigt en vidunderlig Fred, et Genflik af den Evighed, imod hvilken hele hendes Lin var rettet. Aldrig vil jeg glemme denne Stund i det landlige Hjem i Næsberg ved Erlangen. Jeg lærer det paanm, at Guds Rige er en Magt, at hans Veje er underfulde, at han er en levende Gud, som hører Bonner!

Nære Læser! Har dit Liv fundet et Maal? Eller lever du blot dig selv? Har du erfaret Bonnets og Forbannens Kraft: God, og du skal faa; led, og du skal finde, bank paa, og der skal luffes op for dig!"

"Hjemløst."

Til mine unge Venner.

Mel.: Bingaardsmand se dine Boder
Unge Ven, som engang boede
Trug og glad i Saloms By,
Jesus dig i Daaben to'de,
Døbte, fædte dig paa ny;
Men hvor længe, af, hvor længe,
Blev du der i Fredens Hjem?

Du i Barndoms sagre Tage
Og med Ungdoms friske Mod
Vindes ej den føle Drage,
Som la' Snaren for din Hod;
Han bedrog dig og fratog dig
Statten, du i Daaben sit.

Snart man dig paa Vejen finder
Blødende af dine Saar,
Verden stolt sig fra dig vender,
Hjælpe dig den ej formaa;
Den kan saare og bedare;
Men fun een dig læge kan.

Det er ham, den store Ørge,
Som paa Vorset gav sit Blod
For din Sæd at vederkrage.
Arme Synder, sat Kun Mod,
Han er saaet, han har baaret,
Hør det — al din Synd og Skuld!

Se, hvor omst han ned sig bøjer
Over dig, sit tabte Saar,
Se, betrægt det milde Øje;
Lad ham rense dine Saar,
Lad ham lage, vederfuge
Med sin Øje og sin Vin.

Hør, du arme Sæd, som græder,
Du, som længes efter Fred:
Jesus jor dig nu fremtræder
I sin hele Kærlighed,
Han vil here dig, du føre,
Til sin Hjæl, saa ej imod.

Brodre, Søstre, vi vil stride,

Særen, Kræster gi'r dertil,

Lad os paa vor Hjælser side,

Verten han betale vil;

Lad os glæde os og voede;

Herren kommer snart igen!

—————

Præst og Menighed

i vores Tage

Provst. G. A. Olsen er langt fra den eneste eller første Præst, der har fundet det bevirrende for Samvittigheden at virke under Forholde- ne i den danske Folkekirke. Men det lykkedes ham for en Tid siden gen nem en Piece at llaa jaaledes til

Øgd, at det vakte Optænkshed og bl. a. fremtalde en Diskussion, som har naaet os gennem "Ari stiget Dagblad". Følgende Foredrag af Provst Olsen ved Roskilde Præstesområdet den 8. ds., som forekom i nævnte Blad af 9. ds., meddelte vi her, idet det vil give vores Lægere en klarere Forståelse af både Provst Olsens Syn og Standpunkt og af Stillingen for Tiden i den danske Folkekirke, end noget andet, der er kommet os for Øje, samt en Forståelse om, hvilke Forandringer der muligvis kan ventes.

Når man har anmeldet mig om at indlede en Forhandling om Præst og Menighed i vores Tage, maa jeg straks begrænse Emnet. Jeg vil nemlig kun tale om Sogneprester med Udelukkelse af alle andre Arter af Præster. Det sørge jeg ved Sognepresteren er det jo let at faa Øje paa. Medens Frimennigheds præsten har sin Kirkebygning og er Præst for dem, han kan faa til at samle sig i og om dem, medens Valgmenighedspræsten har sin Menighed, som har valgt ham, og i hvilken han vel ogjaa i de fleste Tilfælde har en afgørende Indflydelse paa Optagelsen af Menigheds medlemmer, og medens Evangelisten eller Refejepræsten har sin Virksomhed snart her, snart der, efter som man falder paa ham, staar Sognepresteren med geografisk bestemte Grænser for sin Virksomhed og underliggende Tider for alle dem, der bor eller maatte komme til at bo inden for disse Grænser, for saa vidt som de da ikke hører andet Sted hen eller har udmedt sig af Folkekirken. At dette er Sognepresterens Stilling efter de gældende Love og i den almindelige Bevidsthed, staar som mig som uimodsigeligt. I tidligere Tage fandt man lig vist godt til Nette med denne Stilling. Præsterne havde ingen eller saa godt som ingen Banfæligheder ved at betjene alle Beboerne i deres Sogne og var ganske sikret enige med Sognepresterne i at se ilde til Folk fra fremmede Sogne, om der en hjælpen Gang var faadanne i Kirken.

Gævredikanten Johan Nielsen i

Skaaru fortæller, om jeg husker ret, endog Eksempler paa, at Folk blev vist ud af Kirken ved Bibellsæninger, naar de ikke boede i Sognet. Vi under os i vores Tage herover, og der fan jo heller ikke være Lov om, at en saadan Udtalelse, at jo mere vækkende en Sogneprest i Folkekirken er, desto mere øger han Slosheden. Der er nemlig for skrænke en Modsatning mellem hans vækkende Tale og den Præsis, han er nødt til at udvise ved Begravelser, Bryllupper og Daabshandlinger. Gerningen taler afgjort stærker end Ord. Hvad Præsten siger ved disse "Lejligheder" vil vere aldeles kraftsløst, overfor den kendes gerning, at han udfører "Korretningen", og dermed paa det største bekræfter den gamle Sætning, at det gaar ikke saa hardt til, som Præsten vrædiker. Man maa nu ikke berimod indvende, at udprægede frie Personligheder blandt Præsterne altid har vist sig alene ved deres aandelige Mundighed at være i Stand til at holde sig mange saadanne forærgelige Korretninger fra Øvet, thi man ser, hvad de udfører, ikke hvad deres aandelige Mundighed formaa at holde borte. Vil man virkelig forstå Guds Rige, maa man ikke i saa vid et Udstrækning (hvor man som Præst i Folkekirken er tvungen til), inden mod Ordet: Lad de døde begrave deres døde, thi dermed øger man Slosheden og stadtæster i Gerningen, den Forstilling, at vi er alle sammen gode Kristne. Selvfølgelig tanker jeg ved dette Skriften ikke ligesaa meget paa de andre kirkelige Handlinger som paa Begravelses.

Skaaru fortæller, om jeg husker ret, endog Eksempler paa, at Folk blev vist ud af Kirken ved Bibellsæninger, naar de ikke boede i Sognet. Vi under os i vores Tage herover, og der fan jo heller ikke være Lov om, at en saadan Udtalelse, at jo mere vækkende en Sogneprest i Folkekirken er, desto mere øger han Slosheden. Der er nemlig for skrænke en Modsatning mellem hans vækkende Tale og den Præsis, han er nødt til at udvise ved Begravelser, Bryllupper og Daabshandlinger. Gerningen taler afgjort stærker end Ord. Hvad Præsten siger ved disse "Lejligheder" vil vere aldeles kraftsløst, overfor den kendes gerning, at han udfører "Korretningen", og dermed paa det største bekræfter den gamle Sætning, at det gaar ikke saa hardt til, som Præsten vrædiker. Man maa nu ikke berimod indvende, at udprægede frie Personligheder blandt Præsterne altid har vist sig alene ved deres aandelige Mundighed at være i Stand til at holde sig mange saadanne forærgelige Korretninger fra Øvet, thi man ser, hvad de udfører, ikke hvad deres aandelige Mundighed formaa at holde borte. Vil man virkelig forstå Guds Rige, maa man ikke i saa vid et Udstrækning (hvor man som Præst i Folkekirken er tvungen til), inden mod Ordet: Lad de døde begrave deres døde, thi dermed øger man Slosheden og stadtæster i Gerningen, den Forstilling, at vi er alle sammen gode Kristne. Selvfølgelig tanker jeg ved dette Skriften ikke ligesaa meget paa de andre kirkelige Handlinger som paa Begravelses.

Fortsættet på Side 4.

Dickson, Alta.

Gr. Redaktør! Nov. 17, 1910.
Vinteren har nu holdt sit Indtag her oppe i det høje Nord; det synes dog, at Sneen, som sadt for nogle Dage siden, ikke formaa at holde Stand for Solens Straaler, saa Sledeførel bliver der ikke noget af. Kirkeindvielsen, som vi havde ventet ved denne Tid, maatte vi udsette, grundet paa at Alterstole, Prædikestol og Døbefont, som er befestet i Milwaukee, Wis., ikke maade her op. Vi maa nok nu lade 1911 blive det År, som vi saa for Kirke indtræt i.

De nye Settklere er nu snart kommet i Orden i deres nye Hjem, og vi haaber, de vil finde sig vel tilfredse. Mr. Enghauges, som er godt Bekendte fra Chicago, bliver nok dem, som faar normeri til Kirke, da denne ligger paa Enden af den 1/4, som de købte.

Mr. Pederien fra Montana og Mr. Vestergaard fra N. Dakota med

deres Familier er ogsaa kommet heft i Orden efter deres Flutning. Vi er glade ved at se dem alle deltagte i vores Møder; de unge, som nu træller en hel Folk, arbejder ivrig med Sangkor. Der synes at være mange Stemmer, og gidi de maa singe i Kør til Fællessens Øre. Pederien Brødre, som satte overandre Stænne i Dickson fra California, Iowa og Danmark, har faaet deres nye Gasolin Engine og Koerne i Gang og maa nu Korn i strygende Kort. Haaber at deres nye Brændesave vil gaa godt i Forhold, saa vi kan hænge vor gamle "Buel" væpaa sinckmag. Det er godt, om den har udjent. Det er rigtigt, unge Mænd, des moderne Nedskaber, des større Fremkridt.

Alligevel er det en Kendsgerning, at der rundt om arbejdes paa at danne Menighedsfundi eller lignende for Sognemenigheden. For først gør man det, og dog vil det gaa godt i Forhold, saa vi kan hænge vor gamle "Buel" væpaa sinckmag. Det er godt, om den har udjent. Det er rigtigt, unge Mænd, des moderne Nedskaber, des større Fremkridt.

Mr. F. Pederien, en af de fornemme, som kom hertil, er nu i Aerd med at forlade det gamle Loghus for det moderne "Frame Cottage", han lige har faaet færdig. Vi ønsker, Herren maa bo hos eder i det nye som i det gamle og være det lys og livbringende Element, som et hvert Hjem traenger til. Det er paa Hjemmen Nationer saa vel som Kirken er grundet, og jo mere af Guds Raades Lys der bliver vor Hjem, des lydere bliver vor Kirke, vor Land, ja, vor hele Tjærelle.

Den nye Jernbane, som vi saa længe har ventet paa, bliver nu bygget, men er lidt langt til nord, saa vi far ikke stort nærmere til den, end den vi har; til Sengsels

Den jeg tror ikke, at denne Paastand er rigtig. Jeg tror heller ikke, at denne Paasten er tilstede til Folkekirken, medens man i sit Hjerte er frifrigtig, og jeg tror endvidere, at en saadan Undergraven dens afsløring af Folkekirken, som lig Jul.

Saa en Gissen til "Danskere" og dens Forhåbning om en glædende tilværelse.

Et Udvalg af vores Bøger, o. s. v.

Gudsbibel, Værløb bind	\$1.35
Gudsbibel, Læderbind, med Guldsnit	2.00
Kommibibel, Chagrin, med Guldsnit	1.00
Zommebibel, Zindiapapir, Overfaldbind	2.50
Ny Testamente, Mellemstil, rødt Snit25
Ny Testamente, myt Format (langt og smalt)60
Sangeren med Noder, fint Læderbind og Guldsnit	2.00
Sangeren uden Noder, sort bøjligt Læder60
Israels Sange, 1. og 2. Del i et Bind85
Bielefeldts Melodier til den ny Salmesbog	2.40
Ashensfeldt-Hansens ill. Kirkehistorie	6.50
Bih. Becks Grindringer	1.00
Madsens Husandagsbog	1.50
Bibelordbog af K. G., — ny Udg. — i blødt Bind	1.65
Harald Jensen: Stormænd50
Luthers reformatoriske Skrifter, Omslug85c, inb 1.50
Menneskets Hjertes Spejl20
Sels Fortællinger for Børn25
Fortællinger for Søndagsstolen	1.00
Gennem Tidene	1.00
Lys paa Vejen, Korte Tæk for Søndagskolen	1.00
Mathiesens 100 Fortællinger50
Teddys Knap25
Bed Stiftende Belskning, ill. Gavebog40
Barnejul, ill. Gavebog for mindre Børn25
Kommer til mig, Bibelske Billeder med Testit10
12 Brevkort med danske Skriftspræ, asst25
12 Brevkort med engelske Skriftspræ, asst25
12 Brevkort med Samfundets Stoler og Forlagshus25
12 forskellige Brevkort som Præveudvalg25

DAN. LUTH. PUBLISHING HOUSE, Blair, Nebr.

Prøvesamling.

For at give Søndagsskolelærere og andre interesserde Lejlighed til at se vores nye Ju lebhæder, Kort o.s.v. gøres herved følgende tilbud:

Vi vil sende alle de nedenstaende Gen stande til et samlet Beløb af \$2.75 portofrit som Prøver til hvilken som helst Adresse for \$2.00.

1 Ved skiftende Belysning	\$.40

<tbl_r cells="